

Løbet af 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar har nydt Sygehjælp i i Alt 60 Uger — som det vil blive efter Lovforslaget, og 30 Uger efter Mindretallets Forslag — ophører Udgangen til at erholde yderligere Pengehjælp af Kassen, medens dets øvrige Rettigheder i Forhold til Kassen vedblive. Saaledes er Regjeringens Forslag. Udvalget har ment det rigtig, at ikke blot Pengehjælpen, men overhovedet al Hjælp af Kassen i saa Fald skal bortfalde, saaledes at Slutningen af andet Stykke kommer til at lyde saaledes: „ophører dets Udgang til at erholde yderligere Hjælp af Kassen“, idet altsaa den sidste Sætning af Stykket udgaar. Udvalget har troet, at der er en nødvendig Grændse, idet man ikke kan belemlre Sygekassen med de kroniske Sygdomme af ubestemt Grændse; selv om der ikke er Tale om Pengehjælp, bliver der dog altsaa Tale om Sygehjælp, og det er mindre naturligt at paalægge en saadan ubegrændset vedvarende Byrde, som kan blive for tung, skjøndt Sygekassen kan regne dette Medlem, som kun faaer Løgehjælp og Hospitalshjælp, hvis det behøves, som fuldt Medlem og faaer Tilskud for det med Hensyn til den Del af Tilskudet, der beregnes efter Medlemstallet. Vi have altsaa ment, at det vilde gaa ud over, hvad man selv fra vor Forudsætning kunde paalægge Sygekassen, men vi have ikke overset, at det kan være haardt nok for Medlemmet, og at det er en meget human Tanke, der ligger til Grund for Regjeringens Forslag, for saa vidt som det vil bevare Medlemmet i Kassen, om end med indskrænkede Ydelser, og vel ogsaa, hvad der rigtignok ikke er forudsat, med nedsat Kontingent. At det særlig vilde faae Betydning, for saa vidt netop Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen sætter, om jeg saa maa sige, en Præmie i visse Retninger for det at have været et vist Antal Aar stadigt Medlem af en anerkjendt Sygekasse, hvilket et saadant Medlem uden egen Skyld vilde blive udelukket fra, det have vi vel set, men vi have ment, at det heller ikke er denne Lovs Opgave at raade Bod derpaa og for saa vidt altsaa lade Medlemmet, om man vil, figurere som Medlem af en Sygekasse trods det, at Ydelser sættes meget betydelig ned, og trods det, at maaste Kontingentet ganske faldt

bort. Det er snarere et Spørgsmaal, der maatte foreligge ved Loven om det offentlige Fattigvæsen, hvorvidt der i den Lov kunde tages Hensyn til saadanne Personer, der uden egen Skyld ere komne i den Stillning, at de ikke kunne fyldestgjøre Betingelserne for at have været en vis lang Tid Medlem af en Sygekasse, idet der maa læmpes paa denne Regel, naar Udtrædelsen var uforstyldt. — Der er dernæst af et Mindretal under Nr. 22, stillet Forslag i Forbindelse hermed om, at det dog skal tillades et saadant Medlem, der er udelukket paa Grund af hans Sygdoms lange Varighed, at han, naar han kan skaffe Helbredsattest — altsaa, naar han er bleven rask — igjen at indtræde uden Hensyn til Alder, „og hvis der med Sygekassen er forbundet en Alderdomsforørgelseskasse, kan han bevare sin Ret til Hjælp fra denne mød at betale et ringere, i Vedtægterne fastsat Kontingent.“ Jeg skal bemærke, at dette Forslag ikke har foreligget til Behandling i Udvalget, og jeg kan derfor ikke udtale mig om det. Jeg kan ikke vide, om Udvalgets Flertal vil tiltræde det eller ikke. Jeg vil snarest finde det sandsynligt, at det ikke tiltræder det, fordi den ene Del deraf gaar ud paa det Samme som et Forslag, Udvalget i Sjør havde stillet, men som det i sine Forhandlinger i Aar ikke fandt tilstrækkelig Grund til at gjenoptage. Jeg kan kun med Hensyn dertil forbeholde Flertallet dets Stilling og altsaa ikke tiltræde dets Vedtægtelse, men forsaavidt det ikke bliver vedtaget, vil Udvalget, derimod selvfølgelig, være villigt til at tage under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, hvorvidt det skal stille Forslag i den angivne Retning.

Saa er der endnu et Vædringsforslag, som hele Udvalget har stillet, og det er det ved 5te Kapitel af Loven, nemlig Vædringsforslaget til § 19, hvor der tales om, hvad Vedtægterne skulle indeholde; her foreslaas at indstyre en Bemærkning om, at Vedtægterne ogsaa skulle indeholde Bestemmelser „om Anvendelsen af eventuelt Overstud“. Meningen hermed er at aabne en Mulighed for, at et Overstud, som frembringes ved selvpaalagt Sparommelighed, muligvis ogsaa paa anden Maade, skal kunne anvendes under Sagtægelse af fornødne Forsigtighedsregler ogsaa til de fjernere Diemed, som selve Lov-